

ANDREJ RAPÉ:

## Adamov sin.

Basen z Jutrovega.

(Konec.)



ar nam je napisano na čelu, to se mora zgoditi z nami,« je dejala pavova družica. »In ko pride določeni dan, kdo naj nas ga reši? Toda nobena duša ne odide, ako ni dopolnila svojega časa in svojega zvanja na zemlji.«

Še so bili zatopljeni v ta razgovor, pa so že zapazili oblak, ki se jim je bližal. Ko ga je raca ugledala, je zakričala, hitela v morje in klicala: »Varujte se, varujte se! Toda usodi, ki vaju išče, ni mogoče ubežati!«

Kmalu se je razpršil oblak in iz njega je stopila antilopa. Umirili so se torej, a pavova žena je dejala svoji tovarišici: »O, sestra, kar tam vidiš, je antilopa, ki prihaja bliže. Ni se ti treba bati. Nič nam ne stori, zakaj antilopa se živi ob zeliščih, in kakor si ti ptica, tako je ona žival. Bodi torej brez skrbi, zakaj skrb slabi telo.«

Komaj je te besede izgovorila, je bila antilopa že pri njih. Iskala je zavetja pod senco drevesa. Ko jih je ugledala, je pozdravila in dejala: »Šele danes sem prišla na ta otok. Lepšega in bogatejšega za domovanje še nisem videla.« Nato je prosila za prijazno družbo in prijateljstvo.

Ko so videli njeno vedenje in njeno ljubeznivost, so ji zaklicali dobrodošlico in z veseljem so sprejeli njeno ponudbo. Sklenili in prisegli so si prijateljstvo. Poslej so spali na istem prostoru, skupno so jedli in pili. Tako so živeli varno in v izobilju. Nekega dne pa je priplavala tja ladja, ki je bila na morju izgubila pravo pot. V njih bližini se je usidrala. Moštvo se je izkrcalo in razšlo po vsem otoku. Kmalu so ugledali naše prijatelje, antilopo, raco in oba pava, ter navalili nanje. Pava sta zbežala na drevo in od tam po zraku proč, antilopa je zdrvela v puščino, raca, vsa prestrašena, pa je obsedela na tleh. Jeli so jo loviti, dokler je niso ujeli, ona pa je kričala: »Previdnost mi proti usodi ni pomagala!« Odnegli so jo na ladjo.

Ko sta pava videla, kaj se je zgodilo z raco, sta odletela, in žena je dejala: »Zdaj vidim, kakšna nevarnost nama skrivaj vedno preti. Ko bi ne bila pristala ona ladja, bi ne prišla ura ločitve od race, ki sem jo ljubila kot najboljšo prijateljico.« Poiskala sta nato antilopo. Pozdravili so se in si čestitali, da so se srečno rešili. Drug drugega so izpraševali, kaj je z raco.

»Sovražnik jo je ugrabil,« je žalostno pripovedovala pavova družica, »zato mrzim sedaj ta otok.« Zasolzila se je ob misli na ljubo prijateljico in še je dostavila:

Da snidenje pride, želi mi srce!  
Ej, grde tako in resnično težké  
ločitve so žalostne mračne stezé!

Tudi antilopa je žalovala po izgubljeni prijateljici in hotela zapustiti otok, toda naposled so se vendar vsi trije zedinili, da le še ostanejo v tem lepem kraju.

Ostali so torej skupaj. Jedli in pili so v miru in na varnem, le spomin na izgubljeno prijateljico jih je moril.

Nekega dne pa je dejala antilopa: »O, tovariša, glejta, ljudje, ki so prišli z ladje, so bili vzrok ločitve in pogina race. Varujta se torej zvijače in spletk Adamovega sina!«

In pavova družica na to: »Prepričana sem, da ni prav nič drugega zakrivilo njene smrti nego to, ker ni izgovorila besed — čast Bogu. Da, često sem dejala: Kliči »čast bodi Bogu«, zakaj bojim se zate, ker zanemarijaš hvalo Vsemogočnemu! Glej, vsa bitja, ki jih je Bog ustvaril, ga poveljujejo, in kdor oni rek pozabi, tega doleti uničenje.«

Ko je čula antilopa te besede, je vzkliknila: »Bog naj napravi tvoje obličje lepo!« in jela je ponavljati častilni rek in ga je ponavljala vsako uro. Pravijo, da je bil njen rek takle: Čast bodi Povračevalcu vsega dobrega in hudega, Gospodu veličja in kralju kraljev!«

## Slepe miši.

*Mi se igramo slepe miši  
in se skrivamo po hiši;  
a lovi nas Francka mala,  
rdečo ruto privezala  
čez oči si je, ko dali  
v mračni kot smo jo, zbežali:*

*»Zdaj nas išči, muca naša!  
No, zakaj se cmeriš, mala,  
pa bi rada se igrala;  
ali je prevrela kaša,  
saj si slepa muca naša?  
Primi, zgrabi našo Anko;*

*tam pri peči glej zaspanko,  
ni je strah pred slepo mucu,  
sanja, miška, belo štruco,  
ki s sladkim medom je polita  
in vsa z mandeljni pokrita!«*

*Pa zagrabi Francka Anko  
in prestraši jo zaspanko,  
da zavpije: »Pusti celo  
meni sladko štruco belo!«*

*»Tebi štruco? Kakšno, Anka?  
Ti nas zdaj loviš, zaspanka!«*

*Gustav Strniša.*

